

РЕШЕНИЕ

№ 839

гр. Пловдив, 19.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и девети март през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Момчил Ал. Найденов

при участието на секретаря Илияна Й. Йорданова
като разгледа докладваното от Момчил Ал. Найденов Административно
наказателно дело № 20225330200975 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.59 и следващите от ЗАНН.

Обжалвано е наказателно постановление № 21-0432-001229 от
10.11.2021г., издадено от А. Р. С., на длъжност *** Първо РУ на ОД МВР –
гр.Пловдив, с което на С. Я. П., ЕГН:*****, с адрес – ***,

1.на основание чл.183, ал.1, т.1 от Закона за движението по пътищата е
наложено административно наказание – глоба в размер на 10 лв. /десет лева/,
за нарушение на чл.100, ал.1, т.1 от Закона за движението по пътищата;

2.на основание чл.175, ал.3, пр.1 от Закона за движението по пътищата е
наложено административно наказание – глоба в размер на 200 лв. /двеста
лева/, както и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 /шест/
месеца, за нарушение на чл.140, ал.1 от Закона за движението по пътищата;

В жалбата се жалбата, допълнителното становище и пред съда от
процесуалния представител на жалбоподателя – адвокат П. се взема
становище, че е налице маловажен случай, в който смисъл излагат доводи,
свързани с вида на моторното превозно средство (скутер), начина на неговата
експлоатация от жалбоподателя, както и данните за личността на последния.
Предлага се наказателното постановление да бъде отменено, както и да бъдат
присъдени направените по делото разноски.

Ответната страна – *** Първо РУ на ОД МВР – гр.Пловдив не изпраща представител, в писмено становище посочва, че не са налице съществени процесуални нарушения на правото на защита на жалбоподателя, нарушението е установено, както и че в административната преписка се съдържат достатъчни по обем, категорични и безспорни доказателства, които доказват вината на жалбоподателя и обуславят неговата отговорност. Предлага жалбата да бъде оставена без уважение, а наказателното постановление да бъде потвърдено, в условията на евентуалност – прави възражение за намаляване на другата страна до минималния размер на възнаграждението, съгласно Наредба № 1 на Висшия адвокатски съвет за минималния размер на адвокатските възнаграждения.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира и приема за установено следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН, подадена в преклузивния срок по ал. 2 от този текст, като препис от наказателното постановление е връчен на жалбоподателя на 12.01.2022г., видно от приложеното към наказателното постановление разписка, а жалбата е подадена до РС – Пловдив на 17.01.2022г., съгласно отразеното пощенско клеймо. Жалбата също така е подадена от легитимиран субект /срещу който е издадено атакуваното НП/ , при наличие на правен интерес от обжалване и пред компетентния съд /по местоизвършване на твърдяното нарушение/, поради което е процесуално допустима.

Още следва да се посочи, че макар в жалбата, допълнителното становище и в хода по същество да се излага становище в което се визират обстоятелствата, свързани с нарушението по чл.140, ал.1 от Закона за движението по пътищата, то в писменото становище от 14.03.2022г. /л.18 – л.19/ изрично се формулира искане да бъде отменено наказателното постановление, включително в частта му, с която на П. е „**наложено наказание, както следва: 1/глоба в размер на 10 лева по чл.183, ал.1, т.1 от ЗДвП**“. Още липсва причина изложената аргументация по отношение маловажността на случая да бъде отнесена само към нарушението по чл.140, ал.1 от Закона за движението по пътищата и изключена относно нарушението на чл.100, ал.1, т.1 от Закона за движението по пътищата, в какъвто смисъл

очевидно не е налице воля на жалбоподателя. Ето защо съдът следва да приеме, че наказателното постановление е обжалвано в **цялост**, а именно – както относно твърдяното нарушение на по чл.100, ал.1, т.1 от Закона за движението по пътищата, така и за това по чл.140, ал.1 от Закона за движението по пътищата, в който смисъл следва да се произнасянето на съда,

Разгледана по същество се явява **ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА**.

От фактическа страна съдът установи следното:

На 08.09.2021г., около 11:20 часа, в ***, свидетелят С. М. Б., в качеството му на *** в Първо РУ на ОД МВР – гр.Пловдив спрял за проверка движещо се на същото място МПС – мотопед марка „Хонда Смайл“, с номер на рама „***“, като установили, че същият бил управляван от жалбоподателя на С. Я. П., ЕГН:*****. Свидателят Б. още установил, че гореописаното МПС не било регистрирано по надлежния ред на територията на Република България, както и че жалбоподателят С. Я. П. не носил и не представил контролния талон към свидетелството си за управление на МПС.

С оглед на горното, на място и в присъствието на нарушителя, свидетелят Б. съставил АУАН с бланков № 004273 от 08.09.2021г. срещу жалбоподателя П. за нарушение на чл.140, ал.3 от Закона за движението по пътищата, както и на чл.100, ал.1, т.1 от Закона за движението по пътищата, който АУАН жалбоподателят подписал, без да отрази възражения. Въз основа същия акт било издадено обжалваното наказателно постановление.

Така описаната и възприета от съда фактическа обстановка се установява по безспорен и категоричен начин от показанията на разпитания в хода на съдебното следствие свидетел С. М. Б.. Последният не помни конкретния случай, което съдът намира за логично предвид обстоятелството, че последният заема длъжността на *** , съответно – нормално е всекидневно да извършва подобни проверки, а разглеждания случай отстои на няколко месеца от изслушването на свидетеля. Въпреки това в случая следва да се съобразят и разпоредбата на чл.189, ал.2 от ЗДвП, съгласно която редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. Противното в случая не се установява, в светлината на горепосочената доказателствена съвкупност. В същия смисъл са и показанията на разпитания по делото свидетел С. И. П., който не е присъствал

на случая, а изнася общи данни относно моторното превозно средство и неговия начин на ползване. Поради това съдът намира показанията на свидетелите С. М. Б. и С. И. П. за последователни, логични, непротиворечиви и съответстващи на събраната по делото доказателствена съвкупност и оценява последните като истинни.

Следва да се посочи, че горната фактическа обстановка не е спорна между страните, не се оспорва от жалбоподателя.

Относно приложението на процесуалните правила: С оглед изложеното, съдът след запознаване с приложените по дело АУАН и НП намира, че съставеният АУАН и обжалваното НП отговарят на формалните изисквания на ЗАНН, като издадени от компетентни органи притежаващи нужните правомощия за тези действия, съгласно така представената Заповед № 8121з-515 от 14.05.2018г. на министъра на вътрешните работи, като за актосъставителя следва да се има предвид и разпоредбата на чл.189, ал.1 от ЗДвП, вр. с чл. 30, ал. 1, т. 5 от ЗМВР. При съставянето на АУАН и при издаването на НП не са налице съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до опорочаване на административно - наказателното производство по налагане на наказание санкция на жалбоподателя. АУАН е издаден при спазване на императивните изисквания на чл.42 и чл.43 от ЗАНН и не създава неяснота относно нарушението, която да ограничава право на защита на жалбоподателя и да ограничава правото му по чл.44 от ЗАНН в три дневен срок от съставяне на акта да направи и писмени възражения по него. Атакуваното НП съдържа реквизитите по чл.57 от ЗАНН и в него не съществуват съществени пороци, водещи до накърняване правото на защита на жалбоподателя. Спазени са и сроковете по чл. 34 от ЗАНН.

На следващо място съдът намери, че в хода на съдебното следствие, при преценка на цялата доказателствена съвкупност, се установяват достатъчно данни за извършено деяние, с което жалбоподателят С. Я. П. виновно е нарушила разпоредбата на:

1. чл.140, ал.1 от Закона за движението по пътищата – за това, че на 08.09.2021г., около 11:20 часа, в *** е управлявал МПС – мотопед марка „Хонда Смайл“, с номер на рама „***“, което не е било регистрирано.

2. чл.100, ал.1, т.1 от Закона за движението по пътищата за това, че на 08.09.2021г., около 11:20 часа, в *** е управлявал МПС – мотопед марка

„Хонда Смайл“, с номер на рама „***“, без да носи контролен талон към свидетелството си за управление на МПС.

Фактът на извършено нарушение на чл.140, ал.1 от Закона за движението по пътищата по същество не е спорен между страните, не се отрича от жалбоподателя, като в случая безспорно се установява, че последният е управлявал МПС - мотопед марка „Хонда Смайл“, с номер на рама „***“, както и че последния не е бил регистриран в Р.България. Установи се още и че при това жалбоподателят не е носил контролния талон към свидетелството си за управление на МПС.

Въпреки горното съдът намери, че в случая са налице предпоставки за приложение на чл.28 от ЗАНН за квалифициране на установеното административно нарушение по чл.140, ал.1 от Закона за движението по пътищата като „маловажен случай“.

В разпоредбата на чл.28 от ЗАНН е предвидено, че за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Съгласно Тълкувателно решение №1/12.12.2007г. на ВКС, преценката на административния орган за маловажност на случая е по законосъобразност и тя подлежи на съдебен контрол. За да се прецени дали един случай е маловажен, по силата на препращащата разпоредба на чл.11 от ЗАНН следва да се приложи разпоредбата на чл.9, ал.2 от НК. Съгласно константната съдебна практика при преценката дали случаят е маловажен или не значение имат способа и начина, по който е осъществено деянието, личността на дееца, мотивите и побудите, от които се е ръководел при извършване на престъплението и др., т.е. следва да бъдат преценени всички обстоятелства, които характеризират деянието и дееца във всеки един конкретен случай.

Във връзка с горното се установява, че се касае за водач на възраст ***, ***, правоспособен водач от ***г., с данни за единствено нарушение през 2003г.. Още събраха се данни по делото, че се същият е ангажиран от отглеждането на малки деца, за което му е необходимо ежедневно да управлява МПС, както и за влошено здравословно състояние. Не на последно място следва да се отбележи, че в случая се касае за МПС – мотопед, което макар също да безспорно да подлежи на регистрация, то все пак

управлението на подобно МПС, което общоизвестно има и не малко прилика и с велосипедите, не е от такава степен на обществена опасност, каквато например би била управлението автомобил. Още установи се, че се каса за единичен опит същото МПС да бъде изпробвано на съвсем кратко разстояние, след неговия многогодишен престой. Всичко това, съпоставено с наложеното наказание, което е значително по тежест, а именно – глоба в размер на 200 лв. както и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца, налага извод за едно очевидно несъответствие на същото наказание както с личността на нарушителя, така и с обстоятелствата по конкретния случай.

Последното мотивира съда да приеме, че са налице многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства и нарушението на чл.140, ал.1 от Закона за движението по пътищата за което е ангажирана отговорността на жалбоподателя представлява „маловажен случай“. Ето защо и на основание чл.28 от ЗАНН, административнонаказващият орган не е следвало да налага наказание, а само да предупреди нарушителя, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на предупреждението, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание.

Действително обществените отношения, които регулира ЗДвП, са от особена важност, но това не означава, че разпоредбата на чл.28 от ЗАНН е изобщо неприложима за този вид нарушения и може да бъде основание административнонаказващия орган да игнорира задължението си за индивидуална преценка на всеки отделен случай.

Горното мотивира отмяна на наказателното постановление в частта му, с която на жалбоподателя П., на основание чл.175, ал.3 от Закона за движението по пътищата е наложено административно наказание – глоба в размер на 200 лв., както и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца, за нарушение на чл.140, ал.1 от Закона за движението по пътищата.

Същият, по реда на чл.63, ал.4 от ЗАНН следва да бъде предупреден от съда, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на съдебния акт, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание.

На следващо място съдът намери, че в случая не се констатира

основания за приложение разпоредбата на чл.28 от ЗАНН относно установеното нарушение на чл.100, ал.1, т.1 от Закона за движението по пътищата. Конкретното установено нарушение, както и обстоятелствата по същото разкрива една степен на обществена опасност на деянието, типична за общия случай на нарушение разпоредбата на чл.100, ал.1, т.1 от Закона за движението по пътищата, отчетена от законодателя при въздигане на деянието в нарушение. Процесните нарушения са такива на простото извършване и законодателят е предвидил обществената опасност на подобно деяние, като последната не е необходимо /и не е възможно/ да се установява във всеки отделен случай. Също така, наложеното наказание – глоба в размер на 10 лева не може да бъде в никакъв случай определено като особено тежко и несъответстващо на конкретното нарушение, както и на личността на нарушителя, за която вече бе изложено становище.

В този смисъл, при разглеждане въпроса за съответствието на наложеното наказание с тежестта на нарушението по чл.100, ал.1, т.1 от Закона за движението по пътищата следва да се посочи, че за същото, съгласно чл.183, ал.1, т.1 от Закона за движението по пътищата е предвидено административно наказание – глоба в размер на 10 лева. В случая законодателят е предвидил наказание, без да предоставя възможност на наказващия орган да индивидуализира същото в определени граници. Санкционната разпоредба е приложена правилно, поради което следва неизбежният извод, че така наложеното наказание отговаря на тежестта на установеното нарушение.

Ето защо обжалваното наказателно постановление следва да бъде потвърдено в частта му, с която на жалбоподателя П., на основание чл.183, ал.1, т.1 от Закона за движението по пътищата е наложено административно наказание – глоба в размер на 10 лв., за нарушение на чл.100, ал.1, т.1 от Закона за движението по пътищата.

На последно място следва да се посочи, че доколкото с настоящия съдебен акт наказателното постановление следва да бъде отменено в частта му, с която на жалбоподателя П. е наложено наказание за извършено нарушение на чл.140, ал.1 от Закона за движението по пътищата, но същевременно – потвърдено в частта му, с която на жалбоподателя П. е наложено наказание за извършено нарушение на чл.100, ал.1, т.1 от Закона за

движението по пътищата, то на страните не се дължи присъждане на разноски.

Водим от изложеното и на основание чл.63, ал.1, изр. първо и предл. трето от ЗАНН, Районният съд Пловдив

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 21-0432-001229 от 10.11.2021г., издадено от А. Р. С., на длъжност *** Първо РУ на ОД МВР – гр.Пловдив **В ЧАСТТА МУ**, с която на С. Я. П., ЕГН:*****, с адрес – **, на основание чл.175, ал.3, пр.1 от Закона за движението по пътищата е наложено административно наказание – глоба в размер на 200 лв. /двеста лева/, както и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 /шест/ месеца, за нарушение на чл.140, ал.1 от Закона за движението по пътищата.

ПРЕДУПРЕЖДАВА С. Я. П., ЕГН:*****, с адрес – **, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на съдебния акт, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание.

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление 21-0432-001229 от 10.11.2021г., издадено от А. Р. С., на длъжност *** Първо РУ на ОД МВР – гр.Пловдив **В ЧАСТТА МУ**, с която на С. Я. П., ЕГН:*****, с адрес – **, на основание чл.183, ал.1, т.1 от Закона за движението по пътищата е наложено административно наказание – глоба в размер на 10 лв. /десет лева/, за нарушение на чл.100, ал.1, т.1 от Закона за движението по пътищата;

Решението подлежи на обжалване в 14 дневен срок от получаване на съобщението от страните, че същото е изготвено и обявено, пред Административен съд – гр.Пловдив, на основанията, предвидени в Наказателно-процесуалния кодекс, и по реда на глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____